

Hồi 32

Quái Nhân Song Kiếm

N

inh Tiểu Nam thấy Quách Bá Thiên cương trực hào sảng, bất giác mỉm cười nói:

- Chẳng hay tôn giá bây giờ còn muốn dùng ống phun lửa để uy hiếp Đinh mỗ nữa hay không?

Quách Bá Thiên giơ cao tay vỗ mạnh vào sau ót:

- Nếu Quách mỗ mà biết Đinh thiếu hiệp là người chính trực tài ba như vậy, Quách mỗ còn nghe theo lão trọc đầu Đại Nguyên thì sẽ là ôn dịch!

Đinh Tiểu Nam nhoẻn miệng cười:

- Nhưng còn vị đầu lĩnh Sơn Đông...

Quách Bá Thiên vội xua tay lia lịa:

- Thôi đừng nói nữa, nhất định là hấn đã tự chuốc lấy cái chết.

- Tôn giá không có mặt tại chỗ, thì làm sao biết y tự chuốc lấy cái chết?

Quách Bá Thiên chẳng chút suy nghĩ:

- Chỉ cần đoán là biết ngay, tên tiểu tử Thường Thiết Lăng rất là kiêu căng ngang ngược, Quách mỗ vốn đã định hoán đổi hấn từ lâu, nhất định là hấn đã làm điều gì đó đắc tội với thiếu hiệp, chứ không bao giờ thiếu hiệp lại giết hấn một cách vô duyên vô cớ.

Đinh Tiểu Nam cười:

- Quách minh chủ đã khoan dung đại lượng như vậy, tại hạ xin cáo biệt!

Quay người toan bước đi, Quách Bá Thiên vội gọi:

- Đinh thiếu hiệp, hãy khoan!

Đinh Tiểu Nam chẳng bước, nhếch môi cười:

- Chẳng lẽ tôn giá định báo thù một cước khi nãy ư?

Quách Bá Thiên đỏ mặt, hai tay xua lia lịa:

- Làm gì có, Quách Bá Thiên này còn có mấy cái đầu mà còn dám động thủ với thiếu hiệp, mà là...

Ngập ngừng hồi lâu mà cũng không nói tiếp được.

- Các huynh đệ, hãy ra đây mau!

Những thấy bóng người nhấp nhóang, năm sáu mươi hán tử khinh trang từ bốn phía ủa ra thấy đều hướng về Quách Bá Thiên cung kính thi lễ, đồng thanh nói:

- Tham kiến minh chủ!

Quách Bá Thiên vui vẻ:

- Hãy chào nhị minh chủ đi!

Đinh Tiểu Nam vội xua tay:

- Khoan đã, khoan đã...

Quách Bá Thiên thất vọng:

- Sao? Huynh đệ... lại hối hận ư?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười:

- Không phải hối hận mà là huynh đệ không muốn dựa vào quan hệ của đại ca mà lên ngôi bá minh chủ của giới lục lâm!

Quách Bá Thiên vui mừng:

- Hãy chào ra mắt nhị gia đi!

Năm sáu mươi hán tử khinh trang liền hướng sang Đinh Tiểu Nam thi lễ và nói:

- Tham kiến nhị gia!

Đinh Tiểu Nam vòng tay đáp lễ, lòng cũng nghe vô vàn cảm động.

Quách Bá Thiên nghiêm chỉnh nói:

- Huynh đệ không muốn làm nhị minh chủ của giới lục lâm, song đại ca sẽ lập tức thông tri cho toàn thể giới lục lâm, bất kỳ lúc nào và ở đâu, chỉ cần có các huynh đệ của lục lâm là phải tuân theo sự sai bảo của huynh đệ.

Đinh Tiểu Nam không tiện từ chối, đành cười nói:

- Vậy thì xin đa tạ đại ca!

Quách Bá Thiên vội nói:

- Không được khách sáo với đại ca... Bây giờ huynh đệ định đi đâu?

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ:

- Chẳng giấu gì đại ca, trước hết tiểu đệ phải đến Thái Hành Sơn một chuyến, rồi sau đó quay sang Thái Sơn.

Quách Bá Thiên sốt sắng:

- Có cần đại ca đi cùng chẳng?

Đinh Tiểu Nam lắc đầu:

- Không cần đâu, tiểu đệ có thể tự lo liệu việc của mình, đại ca thân là minh chủ lực lâm, phải bận bịu rất nhiều việc, hà tất buồn ba cùng với tiểu đệ.

Quách Bá Thiên buồn bã:

- Nhưng sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đây?

Đinh Tiểu Nam cười:

- Hiện nay Tam Cung Thất Ma đang nhiễu loạn, có lẽ đại ca và tiểu đệ sẽ phải bôn ba nhiều trên chốn giang hồ, vậy thì có thể gặp nhau bất kỳ lúc nào, đại ca buồn mà làm gì?

Quách Bá Thiên gượng cười:

- Không sai, huynh đệ nói rất phải...

Đảo quanh mắt, đoạn lại nói tiếp:

- Trong giới lực lâm tin tức rất linh thông, kể từ nay đại ca phải truyền thị cho toàn thể lực lâm luôn chú ý đến huynh đệ, luôn báo cáo với đại ca về hành tung của huynh đệ, khi nào đại ca cần gặp là tức khắc có thể tìm được huynh đệ ngay!

Đinh Tiểu Nam bất đắc dĩ:

- Cái đó cũng tùy đại ca...

Đoạn ôm quyền thi lễ nói tiếp:

- Đại ca trân trọng, tiểu đệ xin cáo từ!

Quách Bá Thiên giọng uất nghẹn:

- Huynh đệ cũng phải trân trọng...

Đinh Tiểu Nam cũng nghẹn lòng ngậm ngùi, song chẳng nói thêm nữa, quay người phi thân vọt đi.

oOo

Bạch Vân sơn trang dưới chân Bạch Vân phong trong Thái Hành Sơn, trong buổi chiều tàn lại càng tiêu điều hoang vắng, bởi Bạch Vân sơn trang đã trở thành đồng gạch vụn từ lâu.

Trên đó có vô số phần mộ, chính là nơi an nghỉ của năm mươi tám người trong Bạch Vân sơn trang đã thảm tử năm xưa mà Đinh Tiểu Nam đã chôn cất.

Một bóng người thất thế đến trước bãi tha ma, chính là kẻ tan nát lòng dạ Đinh Tiểu Nam.

Bãi tha ma mọc đầy cỏ hoang, đã trở thành nơi cư trú của lũ chồn chuột.

Đinh Tiểu Nam nước mắt dàn rửa, lao về phía phần mộ của song thân.

Bỗng nhiên, chàng ngẩn người, thì ra trước mộ có tro tàn của giấy tiền vàng bạc, hiển nhiên đã có người đến đây tế bái.

Ai vậy, Cả Bạch Vân sơn trang ngoài mình ra thấy đều bị thảm tử, vậy thì còn có ai đến để tế mộ song thân?

Chàng đứng lên cẩn thận tìm kiếm, chỉ thấy trước những ngôi mộ khác cũng có tro tiền như vậy, có điều trước mộ song thân chàng nhiều hơn mà thôi.

Chàng ngẫm nghĩ mãi vẫn không sao tìm được câu giải đáp, sau cùng, chàng đành dẹp qua, khóc than một hồi trước mộ song thân, rồi sau đó mọp người lên mộ tử tế thối thức.

Cuối cùng một đêm đã trôi qua, ánh ban mai bắt đầu soi trên bãi tha ma, Đinh Tiểu Nam uể oải đứng lên, lại khóc lạy một hồi trước mộ, đoạn quay người lè bước trĩu nặng bỏ đi.

Đột nhiên chàng thoáng giật mình, chỉ thấy một số bóng người lao nhanh đến.

Chàng chứng bước, ngưng thần chờ đợi, chàng muốn xem thử ai lại đến đây và với mục đích gì?

Khi những người ấy đến gần chàng mới loáng thoáng nhận ra, họ đều giống như các hảo hớn trong giới lục lâm.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, bất giác đứng thừ ra nhìn những người ấy.

Họ tổng cộng chừng hai mươi người, cầm đầu là một đại hán tuổi trạc tứ tuần, trùng mắt nhìn Đinh Tiểu Nam một hồi, bỗng có vẻ kinh ngạc nói:

- Thiếu hiệp có phải là... Đình nhị gia chăng?

Đình Tiểu Nam ngơ ngác:

- Tại hạ họ Đình tên là Tiểu Nam!

Hán tử nọ mừng rỡ:

- Tiểu nhân là Đặng Sơn Hồ, đầu mục giới lục lâm tại Thái Hành Sơn... Xin kính chào nhị gia!

Đoạn chấp tay xá dài, lại quay ra những đại hán đứng sau quát:

- Vị này chính là nhị gia của chúng ta, còn chưa mua tham kiến ư?

Hai mươi mấy gã đại hán vội chấp tay xá dài, đồng thanh nói:

- Tham kiến nhị gia!

Đình Tiểu Nam vội đáp lễ:

- Việc này thế này? Các vị...

Đặng Sơn Hồ kính cẩn nói:

- Tiểu nhân vừa rồi mới nhận được vũ thư của minh chủ, kể rõ hết về Nhị gia và bảo bọn tiểu nhân đến đây canh giữ mộ viên, trung tu Bạch Vân sơn trang... Minh chủ còn răn bảo là phải nghe theo mệnh lệnh của Nhị gia, bất luận vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng được từ nan.

Đình Tiểu Nam bùi ngùi:

- Đó là hảo ý của minh chủ các vị đối với tị hạ, nhưng tại hạ cảm thấy quả thực không cang đáng nổi!

Đặng Sơn Hồ vội nói:

- Nhị gia quá khiêm tốn đó thôi.

Đình Tiểu Nam trầm ngâm:

- Chư vị đều là người bận rộn nơi này mai đây Đình Tiểu Nam sẽ tự trùng kiến, bất tất phiền đến chư vị!

Đặng Sơn Hồ ôm quyền thi lễ:

- Lời lẽ của tiểu nhân đã mạo phạm đến Nhị gia chăng?

Đình Tiểu Nam ngăn người:

- Đâu có... Tôn giá sao lại nói vậy?

Đặng Hồ Sơn chau mày:

- Vậy chứ tại sao Nhị gia lại hờn giận?

Đinh Tiểu Nam đỏ khốc đỏ cười:

- Tại hạ nào có hờn giận, tại hạ nói thật lòng kia mà!

Đặng Sơn Hồ hai tay xua lia lịa:

- Bất luận Nhị gia nghĩ như thế nào? Chúng tiểu nhân cũng không dám trái lệnh Minh chủ!

Đinh Tiểu Nam chẳng tiện từ khước, đành gượng cười nói:

- Nếu vậy thì huynh đệ đành cảm tạ chư vị!

Đặng Sơn Hồ hớn hờ:

- Chúng tiểu nhân không dám nhận tiếng cảm tạ của Nhị gia... Xin mời Nhị gia giá lâm tiểu trại để chúng tiểu nhân kính Nhị gia một phen, năm ba hôm rồi hẳn đi.

Đinh Tiểu Nam vội xua tay:

- Không được đâu, tại hạ còn có việc cần, xin cáo từ chư vị!

Đặng Hồ Sơn vẻ bịn rịn:

- Nhị gia đi ngay bây giờ ư?

Đinh Tiểu Nam gật đầu:

- Vâng, đành phải tạm biệt với chư vị!

Đặng Hồ Sơn nghiêng người nói lớn:

- Chúng tiểu nhân kính cẩn tiễn chân Nhị gia!

Hai mươi mấy đại hán khinh trang cũng vội ôm chặt song quyền, khom mình thi lễ và hô to:

- Chúng tiểu nhân kính cẩn tiễn chân Nhị gia!

Đinh Tiểu Nam cũng đành vòng tay đáp lễ với họ, đoạn tung người phóng vọt đi.

oOo

Trên Vọng Hải Phong!

Đinh Tiểu Nam thui thủi cất bước trong gió núi lồng lộng, chàng đang đợi chờ một người đàn ông tuổi trạc tứ tuần, vai giắt song kiếm theo lời dặn của Kim Xà Phu Nhân.

Chàng nghĩ khi xong việc này, mình và Kim Xà Phu Nhân sẽ hết ân oán kể từ đây sẽ không chịu sự chi phối của bà ta nữa.

Thế nhưng, lòng chàng vẫn có cảm giác nặng nặng, bởi chàng đã hứa hôn với Liễu Tâm Mỹ, mà Liễu Tâm Mỹ đã lại nhận Kim Xà Phu Nhân làm sư phụ, trong tương lai e rằng hãy còn rắc rối chứ chẳng không.

Nhưng trước mắt chàng không muốn nghĩ ngợi nhiều, sau khi gặp người song kiếm, mình sẽ cấp tốc đến ngay Thái Sơn, hắc Mộc Hóa đang chờ suốt ruột lắm rồi.

Chàng không ngừng đi loanh quanh trên đỉnh núi.

Màn đêm đã phủ trùm, thấm thoát đã sang canh ba, nhưng vẫn không thấy người ấy xuất hiện.

Đinh Tiểu Nam thầm nghĩ, hôm trước Kim Xà Phu Nhân cũng nói là người ấy không phải ngày nào cũng đến vậy thì đêm nay hy vọng gặp được người ấy rất là mong manh.

May mà Kim Xà Phu Nhân không bắt buộc mình nhất thiết phải gặp người ấy, chỉ cần chờ qua đêm nay, mình đã hết lòng là được rồi. Thế là chàng thầm quyết định, sáng sớm mai là chàng rời khỏi.

Vào giữa canh tư, chàng bỗng nghe có tiếng hát văng vẳng từ xa vọng đến, vừa định thần thì đã thấy bóng người nhấp nhóang, người đàn ông vai giắt song kiếm đã xuất hiện trước mặt.

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ thầm nhủ:

- Quả nhiên ông ấy đã đến rồi!

Khi nhìn kỹ những thấy người ấy vận chiếc áo dài, hai mắt ngời sáng, tà áo phất phơ hệt như một vị tiên nhân.

Người ấy đứng trước mặt Đinh Tiểu Nam một hồi, đoạn khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc...

Đinh Tiểu Nam thầm nhủ:

- Người này rõ là quái lạ!

Bèn vội ôm quyền thi lễ:

- Xin kính chào tiền bối!

Người ấy khẽ gật đầu đáp lễ:

- Không dám!

Đoạn quay người đi về phía khác. Đinh Tiểu Nam vội rảo bước đi tới trước mặt, vòng tay nói:

- Xin tiền bối hãy tạm dừng bước.

Người ấy chứng bước nói:

- Có điều chi chỉ bảo?

Đinh Tiểu Nam mỉm cười:

- Giữa đêm khuya nơi đây chỉ có tại hạ và tiền bối hai người chẳng lẽ tiền bối không chịu chuyển trò với tại hạ vài lời ư?

Người nọ hờ hững:

- Bốn nhân không có nhã hứng!

Đinh Tiểu Nam thoáng lưỡng lự, lại nói:

- Vậy tại hạ có thể nào thỉnh giáo một điều, vừa rồi tiền bối cứ luôn miệng bảo đáng tiếc, chẳng hay tiền bối đáng tiếc điều chi?

Người nọ chẳng chút khách sáo:

- Đáng tiếc đêm nay ta đã bị kẻ phạm phu tục tử quấy nhiễu nhã hứng!

Đinh Tiểu Nam xụ mặt:

- Kẻ phạm phu tục tử ấy hẳn là tiền bối ám chỉ tại hạ!

Người nọ cười lạnh nhạt:

- Người biết thì hay lắm!

Đinh Tiểu Nam cũng lạnh lùng nói:

- Vậy sao tiền bối không đuổi tại hạ rời khỏi đây?

Người nọ xua tay:

- Ngọn núi này là của chung mọi người, bốn nhân làm gì có quyền xua đuổi người khác, chỉ cảm thấy hơi bẽ bàng và mất hứng mà thôi.

Đinh Tiểu Nam bất giác sinh lòng thương hại, bèn lại nói:

- Tiền bối có biết rằng sở dĩ tại hạ đến đây là để chờ đợi tiền bối chăng?

Người nọ đứng dưng:

- Chờ đợi bốn nhân có việc gì?

- Tại hạ chịu sự ủy thác của người, gửi lời thăm hỏi tiền bối!

Người nọ chẳng thèm quay đầu lại:

- Chịu lời ủy thác của ai?

- Kim Xà Phu Nhân!

Đinh Tiểu Nam tưởng đâu người nọ phải vô cùng kinh ngạc, thậm chí nhẩy dựng lên gạn hỏi chàng, nào ngờ người nọ chỉ cười hững hờ nói:

- Biết rồi, đa tạ!

Đoạn chậm rãi bước đi. Đinh Tiểu Nam cảm thấy hết sức bực bội trước thái độ hờ hững của đối phương, chàng chau mày, phóng người đến trước mặt người nọ nói:

- Tôn giá không còn lời nào khác để nói sao?

Giọng nói của chàng rất gay gắt, đồng thời đổi cách xưng hô từ tiền bối thành tôn giá. Song người nọ vẫn điềm nhiên đến lạ lùng, nói:

- Không sai!

Đoạn lại quay người đi về phía khác.

Đinh Tiểu Nam bực tức, lại lách người đứng cản trước mặt, gằn giọng nói:

- Tôn giá khoan đi đã!

Người nọ ra vẻ bực mình:

- Bé con người làm sao thế này, cứ lải nhải mãi?

Người nọ phì cười:

- Bốn nhân đã đắc tội với người ư?

- Đắc tội hay không tại hạ chẳng bận tâm, nhưng thái độ lạnh nhạt của tôn giá thật là khó chịu.

Người nọ cười:

- Bốn nhân xưa nay là vậy, nếu người không thích thì cứ việc rời khỏi đây!

- Vậy Kim Xà Phu Nhân đã thành ý thăm hỏi tôn giá, chẳng lẽ tôn giá không nhắn gửi lại gì cả sao?

Người nọ lại cười:

- Bà ấy thăm hỏi tôi đó là việc của bà ấy, bốn nhân không muốn thăm hỏi bà ấy nên chỉ nói là biết rồi, như vậy còn chưa đủ hay sao? Muốn bốn nhân nói gì nữa chứ?

Đình Tiểu Nam cứng họng, ngập ngừng nói:

- Tôn giá có thể nào nói thêm vài câu, ít ra cũng cho tại hạ biết giữa tôn giá và Kim Xà Phu Nhân có quan hệ gì, vì sao bà ấy lại bảo tại hạ thăm hỏi tôn giá, mà tôn giá lại lãnh đạm với bà ấy như thế này?

Người nọ thoáng nhú mày:

- Kim Xà Phu Nhân không nói rõ cho người biết ư?

Đình Tiểu Nam lắc đầu:

- Không!

Người nọ thoáng ngẫm nghĩ:

- Tốt hơn là người đi mà hỏi Kim Xà Phu Nhân.

Đình Tiểu Nam tức giận bỗng lớn tiếng quát:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi tôn giá thôi!

Vừa dứt tiếng đã vung tay chộp vào cổ tay đối phương.

- o O o -